

Pri. 02. num. 14.

11
QVOD DEUS T. O. M. BENE VERTAT.

De

QUERELA IN- OFFICIOSI TE-

25

1657, 23^a

STAMENTI,

DISSERTATIO JURIDICA
DIVINA ANNUENTE CLEMENTIA,
CONSENSU ATQUE AUCTORITATE

MAGNIFICI NOBILISSIMI CONSULTISSIMI
FCTORUM ORDINIS IN ILLUSTRIS ACADE-
MIA SALANA,

PRÆSIDE

DN. JOHANNES CHRISTO-
PHORO WEXIO, J. U. D. AC PRO-

FESS. PUBL. EXTRAORDINARIO,
DOMINO PRÆCEPTORE AC PATRONO SUO SEMPER
EA, QUAE PAR EST, REVERENTIA DE VENE-

RANDO

PUBLICÆ VENTILATIONI EXHIBITA

JOHANNES Becker / BILFELDIA-GUESTPHALO,

AUTORE & RESP.

In Acroaterio fctorum

die Martii

Horis locoque consuetis.

resuaser

J E N Æ

Excudebat JOHANNES NISIUS.

ANNO M. DC. LVII.

P 303

VIRIS

Prudenti, Spectatissimis, atque Integer-
rimis,

DN. IOHANNI Beckern/ Reipubl. Pa-
triae Senatori ac Aedili, Parenti suo filia-
li observantia ætatem veneran-
do,

DN. NICOLAO Beckern/ ibidem Duo-
decim-Viro dignissimo, Patruo officiosè
colendo,

DN. PETRO Hoffbaur/ Affinibus dilectissimis
DN. FRANCISCO Nahtorff/ juxtaque colendis.

Primitias hasce Academicas in filialis
observantiae, studiique debiti Symbolum re-
verentèr. & officiosè offert & inscribit.

A U T O R.

DISSERTATIONIS JURIDICÆ
De
QUERELA INOFFICIOSI TE-
STAMENTI.

PROOEMIUM.

Imperator noster, dum in *pr. Inst. de de J. Naturali Gent. & Civ.* docet, quænam sint juris Naturæ, inter alia adducit Liberorum procreationem & educationem, & omnino rectè. Nam in humanum esset, si procreari quidem Natura vellet, diligi autem procreata non curaret, & *Justin. in l. unic. §. 5. C. de rei uxor. act.* Ipse (*inquit*) naturalis stimulus Parentes ad liberorum educationem hortatur, & hoc in pro-
patulo est. Nam Parentes quicquid acquirunt, liberorum gratia acquirunt: Hinc egregiè *J. C. Paulus in l. 11. ff. de Liber. & posth.* Liberi quodammodo Domini sunt rerum paternarum viventibus adhuc Patribus. Jam quorumcunq; liberi naturaliter sunt Domini, illis sine summa injusti-

tia privari nō possunt. Ergo Parentes illos aut futuros successores declarare, aut propter gravem demū causam exheredare tenētur. Quoniā verò Patres aliquando deposito Pietatis officio sine causa liberos exheredant *pr. Inst. de inoff. Testam.*, novercalibus delinimentis instigationibusq; corrupti *l. 4. ff. eod.* & leges nostræ iniquitatem non fovēt, ut ex juris præceptis patet. Hinc introductum est, ut liberi Patrem quasi insanix accusare, inofficiosi agere bonaq; hereditaria petere possint *t. t. Inst. ff. & C. de Inoff. Testam.* De hac Materia jam pro ingenii mei modulo discursum formare animus mihi est, & cum hæc, ut & tota Testamentaria doctrina, sese satis cōmendat, ut cuivis, qui eam tantum à limine salutarit, obvium est, idcirco eam multis evehere encomiis supersedeo. Ne verò planè hinc & inde laxato quasi freno vagemur, placet illam consueta methodo tradere, & examinare secundum seriem *Causarum, Effectuum, & Contrariorum.* Tu omnium rerum Conditor annue cœptis nostris.

Nam sine tuo Numine
Nihil est in Homine.

I. N.

I. N. D. N. J. C

THESIS I.

Testamenta ab initio ritè facta destruuntur & viti-
antur ex post facto dupliciter. 1. Ipso jure, si vel
rumpuntur vel irrita fiunt *t. t. quibus mod. Te-
stam. infirm.* 2. Interveniente hominis facto ni-
mirum per Querelam inofficiosi. *t. t. J. ff. & C. h.* At-
què hæc est, quam aliquantò plenius pro ratione tem-
poris & pagellarum harum angustius DEO Favente su-
mus deducturi. Ut autem illa cò melius innotescat, vi-
debimus nunc in limine Definitionem tum Nomina-
lem tum Realem.

II. Nominalem melioris declarationis ergò ab-
solvemus Etymologiâ, Homonymiâ & Synonymiâ,
quibus cognitio & ejus natura nullo labore cognosci
poterit.

III. Etymologiam, cum facilis sit, nihil hic morabi-
mur. Testamentum enim appellatur ab eo quod testa-
tio mentis sit. *pr. Inst. de Testam.* Inofficiosum verò com-
positum est à præpositione In, & officiosus, quod est à
vocab. Officium, hoc verò dicitur ab efficiendo vel of-
ficiendo sc. efficiendo, id, quod unusquisque efficere de-
bet, ut nulli officiat *Cato. in Lex. Jurid.*

IV. Cum verò Officium apud Latinos varias ha-
beat significationes, ambiguitatem ejus excutiemus 1.
significat functionem aliquam, seu publicum munus.
2. Idem quod virtus, uti patet ex *Inscript. Ciceron. in suis
officiis*, 3. Relationem personæ ad certi operis necessa-
riam effectiorem. 4. Aliquando id, quod quis facit non
ex debito, sed ex libero studio gratificandi & benè me-
rendi. 5. Denique debitum, quod naturaliter cuilibet

incumbit, adeo, ut si contra illud agat, graviter peccet, quæ significatio est hujus loci. Plures & alias, rariores tamen, invenire licet apud Lexicographos. Sic & Inofficiosum Testamentum dicitur vel Generaliter vel Specialiter. Illud, quod contra officium gratitudinis & honestatis factum est v. g. Si testator cognatis vel benè meritis, quibus remunerationem debet, nihil in Testamento reliquerit. Hoc, quod contra officium pietatis factum est, l. 3. ff. h. t. ac inde per excellentiam ad solos liberos & parentes, & certis casibus demum ad fratres pertinet §. 1. Inst. h. Bach. h. n. 20. & Vinn. in pr.

V. Synonymia esse potest, quod Testamentum hoc etiam appelletur improbum, inhumanum, ingratum, licet sint, qui hæc distinguant *Suth. diff. 9. th. 19.* Eodem modo promiscuè dicuntur, agere, queri de inofficioso, arguere, accusare, dicere inofficiosum. Qui termini hinc inde in hoc articulo confunduntur, ut & nomina querela, actio, accusatio, frequentius tamen est vocabulum Querela. *Vinnius h.*

VI. Quantum ad realem definitionem, quanquam illa formaliter à Justin. non sit tradita: Virtualiter tamen passim habetur, & cum *Peretz ad C. h. t. num. 2.* ita formari potest: Quod querela hæc sit actio, qua, qui indignè exheredati aut præteriti sunt, Testamentum rescindi postulant, tanquam factum contra officium pietatis, & simul hereditatem sibi tanquam ab intestato debitam vindicant. *Actio* disertè vocatur in l. 12. §. final. & l. 15. §. 2. ff. h. t. addatur infra th. nostra 23. Exheredati autem & præteriti *pr. Inst. h.* conjunguntur, quia non tantum exheredatis sed & præteritis de inofficioso agere licet, Illud enim ad Parentes omnes & propriè ad Patrem a-

vum-

vumque paternum; Hoc verò ad matrem, avumq; ma-
ternum pertinet, scilicet quorum præteritio vim exhe-
redationis habet, licet non sit ipsa exhereditio §. *ult. J.*
de exhered. lib. Querelæ hujus ratio est, quod parentes
plerumque indignè liberos exheredare solerent *pr. Inst.*
h. r. Forma est in eo, quod dirigitur contra Testamen-
tum, tanquã malè factum, nec tamè directò sed obliquè
scilicet sub colore furoris: Dico sub colore. Nam si reve-
ra furiosus fuisset testator, tum planè nullum ejus Testa-
mentum esset *eod. pr. l. 2. ff. h.* propter defectum judicii
& mentis §. *1. J. quib. non est perm. fac. Testam.*

VII. Causa efficiens dictæ Querelæ alia est ejus in
thesi considerata, alia in hypothesi. Hæc etiam alio re-
spectu subjectum constituit, itaque explicabitur, ubi ista
tractatio subjicietur: Illa est jus, ex quo descēdit, seu quo
proditū est hoc remediū. Sunt autem hac in parte variæ
Doctorū opiniones, & usq; adeo id expeditum non est.
Certè semper non obtinuit sed LL. XII. Tabb: liberrima
erat testandi facultas; nam sic erant verba legis, Uti quis-
què legasset rei suæ ita jus esto. *l. 120. ff. de verb. signif. pr.*
Inst. de L. Falcidia poteratque pater filium impunè ex-
heredare; quia verò hoc iniquum visum, postea hæc
querela recepta est.

VIII. Non a. subscribimus (I.) hic Cujacio, qui au-
guratur ex inscriptione *l. 4. ff. h.* eam coepisse ex Lege
Glicia 1. Quia hæc argumentationes ab inscriptionibus
ductæ sunt admodum fallaces. 2. quia hæc inscriptio
variat, imo planè in Pandectis Florentinis omissa est.

IX. (II.) Neque Vultejo, qui mixto juri, imo neque
Bachovio, qui juri Prætorio hanc querelam acceptam
referunt, quia Prætor hereditatem nec dare nec adime-
re potest *pr. Inst. de bon. possess. vers. quos autem.*

X. Re.

X. Restat ergò secundùm communem Docto-
rum opinionem, moribus eam introductam esse, idque
patet ex *pr. Inst. h. verbo inductum est, l. 29. pr. ff. de lib.
& posth. l. 2. pr. de vulg. & pup. subst.* idque pluribus per-
sequuntur. *Magnif. Nobiliss. & Ampliss. Dn. D. Erasmus
Ungepaar, f. Cetus ac P. P. celeberrimus, Facultatis Jurid. Or-
dinarius venerandus &c. Promotor ac Hospes meus devotè
colendus, Exercit. 8. quest. 11. Nobiliss. Hahn. ad Wesemb.
h. n. 2. D. Arumaus Exercit. 10. quest. 11. Vinn. & commu-
niter hic.*

XI. Subjectum potest considerari dupliciter: Re-
spectu vel agentis, seu illorū, quib9 competat hæc que-
rela, vel patiētis seu contra quos detur. Primò de agente.
Et in genere competit hæc querela iis, quibus injuria,
non tamen quælibet, sed gravior, Testamento facta vi-
deri possit: Ut sunt 1. Liberi respectu Testamenti pater-
ni maternivè §. 1. h. Ratio peti potest ex *Proæmio nostro:*
Ampliatur 1. id accipiendum sine distinctione sexus,
Nec enim hæc jura distinguunt. 2. Gradus, quando
nempe gradus superiores, sublatis præcedentibus, pri-
mum gradum subintrant. 3. Potestatis, sive sint eman-
cipati, cum hæc non faciat naturalem filium inter libe-
ros non esse *l. 7. C. h. r.* sive Exheredati, quoniam nec
Exhereditatio extinguit jus sui heredis, tantum abest, ut
pietatis tollat officium §. 4. *Inst. de pupill. substit. l. 4. ff.
de Testam. tut.* 4. Nascentium seriei. Et quæri hic potest,
an & Posthumi de jure Novo includantur? De jure Ve-
teri salva res est, & nullum dubium. Dabatur enim
tam suis, quam alienis, si in utero fuissent mortis tempo-
re *l. 6. in pr. ff. h. t. & §. 2. Inst. h.* Videtur autem id affir-
mandum esse, quia eorum exhereditatio facit subsistere
Testa-

Testamentum, & quicquid jure Novo expressè corre-
ctum non est, quare id stare prohibeatur *l. 27. C. de Test.*
& *arg. l. 32. §. 6. C. de appellat. Perez. ad C. n. s. h. t.*

XII. 5. Datur etiam arrogatis, quia transeunt in
potestatem arrogantis §. 1. *Inst. de adopt.* & sic jura na-
turalium liberorum consequuntur §. 2. *Inst. de acquis. per*
arrog. §. 2. de hered. qua ab intest. defer. t. t. præcipuè l. penult.
§. ult. C. de adopt. In impuberibus vero speciale est, quod
queri non possunt, quia ex Constitutione Divi Pii quar-
tam capere possunt *l. 8. §. 15. ff. h. t.* 6. Ab adscenden-
tium aliquo adoptatis §. 2. *Inst. h. l. pen. C. de adopt.* se-
cus est in adoptatis ab Extraneo. 7. Legitimatis §. 2. *In-*
stit. de hered. qua ab Intest. defer. Novell. 89. c. 2. Zæf. ad
ff. n. 11. & seqq. h. t.

XIII. His præmissis, facile patet quibus non com-
petat. Nam quibus nulla contra naturalem pietatem
injuria hoc Testamento illata est, & spes succedendi ju-
re jam adempta, illi neque hac actione quid consequi
possunt, ut sunt Naturales, aliique Illegitimi omnes,
quantū ad naturales & vulgò quæsitos, limitatio adden-
da, procedit hoc quo ad Testamētū patris, ratio ponitur
in Patrum incertitudine §. 12. *Inst. de Nupt.* partim in
conjunctionis, ex qua oriundi sunt, turpitudine, unde
nec ab intestato, nec Testamēto, Patribus pleno jure suc-
cedunt. Matris tamen Testamentum, quoniam ea sem-
per certa, nec jura talem ejus rationem habent, querela
evertere possunt *l. 29. §. 1. ff. h.* Sublimitandum hoc,
nisi mater sit illustris & alios liberos habeat *l. 5. C. ad*
Scutum Orphit. ratio adjecta. Sunt tamen: Qui Naturali-
bus liberis aliquo casu concedunt, quod etiam Patris
Testamentum accusare possint, nimirum liberis legiti-

B

mis

mis deficientibus *Zæf. ad ff. h. num. 10. Item Cujac. Sed nec hoc concedendum arg. Novell. 18. c. 1. in fine add. Nobiliss. Dn. D. Struve, Jctus ac P. P. excellentissimus & c. Patronus ac Promotor meus summè colendus. Exercit. ad ff. h. num. 16. Bachov. ad Treutl. part. 1. disput. 13. th. 2. lit. C. Dn. Arumæus Exercit. 10. quest. 15. Non obstat Novell. 18. c. 5. Novell. 89. c. 12. Quia argumentatio à successione ad querelam negativè non etiam affirmativè procedit.*

XIV. II. Parentes, respectu liberorum Testamenti §. 1. *Inst. h.* Ratio 1. ponitur in *l. 15. pr. ff. h.* Nam (*sunt verba legis*) & si Parentibus non deberur filiorum hereditas propter votum Parentum, & naturalem erga filios charitatem, turbato tamen ordine mortalitatis, non minus Parentibus, quam liberis piè relinquitur. 2. *in l. 7. inf. ff. unde liberi* insolatio luctus. Ampliatur, Videtur hoc pertinere ad omnes Parentes, tam ad masculos quàm ad foeminas, tam Exhæredatos quam præteritos, si tantum quocunq̃ modo ad successionem liberorum venire possunt, ut antea de liberis traditum fuit. 1. Propter reciprocam pietatem, quam liberi debent parentibus. 2. Ob rationis Generalitatem. 3. Ob *Novell. 115. c. 4.* Ubi de adoptivis id planè asseritur.

XV. III. Fratres & Sorores: hi vero sunt vel soli, vel cum adscendentibus concurrunt. Priori casu notandum est eorum discrimen, eoq̃ue res expedienda: Sunt verò triplices 1. Germani, qui ex utroq̃ Parente eodem orti sunt. 2. Consanguinei, qui ex eodem Patre diversis verò matribus. 3. Uterini, qui ex eadem matre diversis Patribus. Jam Germanis & Consanguineis hæc Querela datur: Uterini, verò excluduntur. 1. propter
l. 27.

l. 27. C. h. t. 2. Quia cum iis nominis & familiae iura non sunt communia *add. Nobil. D. Hahn. ad ff. h. t. n. 16. propè fin. Bach. ad Trentl. h. n. 6.*

XVI. Limitatur 1. hoc non semper & simpliciter procedere, sed tantum in eo casu, quando turpi personæ postpositi sunt. §. 1. *Inst. h.* Turpis verò Persona describitur: in d. l. 27. C. h. t. Quæ vel turpitudinis vel infamiae vel levis notæ macula alperfa est. v. g. Mimus, Histrio, Meretrix, Leno, & alii ejusdem generis homines. Sed disputant Doctores hic: Num & Spurii in talium personarum numero habendi? Nos in hac Quæstione, cum *Sup. Laud. Magnif. Dn. D. Ungepaur Exercit. 8. quest. 12.* distinguimus: Inter Infamiam juris, & facti. Illam dicimus, in quam quis proprio facto incidit l. 5. §. 1. ff. de *Extraord. cognit.* Hanc, quæ opinionem alicujus apud bonos honestos & cordatos viros gravat l. 2. ff. de *Obseq. par. prestand. l. 13. C. ex quibus caus. infam.* Etsi jam infamia juris illis attribui nequit, ab infamia tamen facti non sunt immunes, quia ex Vulgivagâ Venere, & Gentibus omnibus improbata conjunctione nati sunt. *Vinn. & Bach. in Com. ad Inst. h. §. 1. Suth. dissert. 9. th. 82. Zæf. h. n. 21. & 22.*

XVII. Limitatur 2. modo nec Fratres simili turpitudine laborent. *arg. l. 47. ff. sol. matrim. l. 3. l. 8. de condict. ob turp. caus.* Quoniam enim hic utriusq; turpitudine versatur, nihilque habet, quod frater vel soror objiciat heredi scripto, meliorem esse causam possidentis constat. Limitatur 3. Modo nec ingratitude, ex tribus causis expressis *Novell. 22. c. 47.* fratri ab herede opponi probarique possit. Ita res sese habet si fratres & sorores soli sint: Jam porro, si contingat eos concurre-

re cum Parentibus, ipsi tanquam ordine posteriores una cum Parentibus ad Querelam non admittuntur, sed ab illis Testamentum rescinditur, & ad casum intestati res redigitur, tum verò una fratres, juxta *Novell. 118. c. 3.* ad successionem ab intestato admittuntur. Præter has jam enarratas personas, nemo ad querelam admittitur *d. l. 21. C. h. t.* Et Ulpianus in *l. 1. ff. h. t.* Cognati (*inquit*) qui sunt ultra fratrem, melius facerent, si se sumptibus inanibus non vexarent, cum obtinere spem non haberent.

XVIII. Hactenus dicta sunt accipienda, de Testamento paganico, non verò de Militari: *l. 9. l. l. 24. C. h. t. l. 8. §. 3. 4. cod.* Imò hoc nec jure Novissimo subjacet querelæ inofficiosi. Non obstat hic Generalitas *Novell. 115. c. 3.* Quia hæc de Militibus non loquitur, quorum singulare jus est, quod Generali correctionis dispositioni, de aliis parenti non subjacet. Et si de militum Testamentis, *Novell.* intelligi voluisset Imperator, haud dubiè, id expressisset. *Fachin. 6. Controv. 74. Excellent. Dn. Struve h. th. 39. Zæf. n. 29. 30. Arum. disp. 10. quæst. 13.*

XIX. Vidimus jam hactenus quibus detur hæc querela. Quoniam verò sæpè contingit, ut prædictam querelam quidem intentemus, intentatam verò propter mortem persequi non possimus, paucis etiam attingendum: An ad Successores transmitti possit? Ubi jura accuratè discernenda: Jure Veteri indistinctè id fiebat, modo à defuncto præparata & cœpta esset lis, ab illaque non destitisset actor. *l. 5. C. h. l. 6. §. 7. ff. h. t.* Jure Novo verò subdistinguitur, inter heredem suum & extraneum; Quo ad Extraneum id hodieque obtinet. Quo
ad

ad suum verò non tantum præparata transmittitur, sed uno aliquo casu, etiam non præparata. *l. 34. C. h. t.* nimirum, si herede scripto deliberante de adeunda hereditate, decesserit filius exheredatus, relicto nepote, traditum, est posse & eum agere, & in hoc casu, solum recessum à jure veteri, ut videre est ex *l. penult. C. h. t.* ratio specialitatis est, quod filio exheredato, nihil possit imputari, quod non præparaverit hanc querelam, quia contra quæ intentaret, nondum adita hereditate non haberet: si verò post aditam hereditatem decesserit exheredatus, non intentata querela, cessat & ratio illa, & legis dispositio.

XX. Diximus jam, quod Querela possit transmitti ad heredes: Alia Quæstio huc venit tractanda. An Edictum successorium locum habeat in querela? Et cùm hæc controversia, teste *Gomez. variar. resol. 11. num. 21.* alta & subtilis sit, propter utriusque partis acerrimos defensores, ut status controversiæ eo melius pateat, placet hæc præmittere: Edictum successorium locum habet in bonorum possessione transferenda, si nullum extat testamentum, & primo loco defert hereditatem liberis, postea legitimis, & his deficientibus cognatis, denique & aliis *l. 1. §. 10. 11. & 12. ff. de success. Edicto §. 7. Inst. de legit. agnat. success.* Hinc & in causa querelæ inofficiosi an locum habeat quæritur? v. gr. si filius justè sit exheredatus, & post testatorem decesserit, an Nepos ex propria persona Testamentum accusare possit? Nos affirmativam exercitii gratia nunc sustineamus, propter *l. penult. pr. ff. de Inoff. Test. l. 3. §. 5. inf. de bon. poss. contra Tab. fac. & l. 7. ff. de his qui sui vel. alien. sunt jur.* & rationem hujus remedii, quæ est pietas, quæ inter parentes & liberos intercedit *supr. Proæm.* Quæ sane etiam nepoti

eo casu debetur. Quoniam verò nimis prolixum, & à nostro scopo alienum foret, rationes in contrarium examinare, discursui publico hæc reservabimus. Videatur *Vinnius 1. Select. quest. 20.*

XXI. Hactenus de Subjecto Agente: Sequitur Partiens seu contra quos detur; Et est Regula: Querelam hanc intentari posse contra quemlibet heredem institutum testamento, sive scripto, sive nuncupativo. *l. 31. inf. C. h.* ampliatur (1.) nec refert, quis sit heres scriptus, ex liberis, vel extraneis, vel municipibus, modo tantum necessario instituendis injuria illata sit *l. 31. §. 1. ff. h. t.* ampliatur (2.) Locum habet Querela, nulla habita ratione dignitatis, aut conditionis, hinc Ulpianus *in l. 8. §. 2. ff. h. si Imperator sit heres institutus*, posse inofficiosum dici Testamentum, sæpissimè rescriptum est: Rationem addit *Gothofr. in Not. ex Paulo 4. Sentent. 5. §. 3.* Eum enim qui leges facit, pari Majestate legibus obtemperare convenit: *add. §. ult. inf. Inst. quib. mod. Testam. infirm.* (3.) Sic & adversus eos, qui heredi succedunt: Uti adversus heredem heredis, quia hic testatoris heres est *l. 14. C. de hered. instit.* aut qui loco heredis sunt, ut est Fiscus, qui bona defuncti quasi vacantia occupat *l. 10. C. h. t.* Et Fideicommissarius universalis, *l. 1. C. h. t.* quia activè & passivè actiones hereditariæ in eum transeunt. *§. 3. Inst. de Fideicom. heredit. Zæf. h. num. 27. usq. ad 34. Amplissimus D. Struve h. Th. 20. Perez. ad C. n. 16. & 17.*

XXII. Effectus est; Ut rescindatur Testamentum, & ab initio subsistens, ex post facto infirmetur resque ad causam intestati redigatur *l. 6. §. 1. ff. h. t.* Et jure veteri quidem, totum Testamentum subvertebatur, ut planè nihil ex eo deberetur. *l. 28. ff. h. t.* Imò legata etsi soluta

luta erant, poterant repeti. *l. 8. §. penult. l. 21. §. 1. ff. eod.*
Jure Novissimo verò, sola heredis institutio evertitur,
cætera, legata, libertates, Fideicommissa, &c. salva ma-
nent. *Novell. 115. c. 3. inf. & c. 4. inf.*

XXIII. Non solum autem per hanc inofficiosi que-
relam rescinditur Testamentum, sed simul & petitur he-
reditas. Hinc eam supra *in thesi 6.* definivimus, per *acti-*
onem. Licet v. pleriq; Interpretum id negent, existimantes,
querelam remedium aliquod esse ab actione separa-
tum, & implorationem officii judicis, ut Testamen-
tum rescindatur, & ita demum hereditas vindicari pos-
sit: Unde duo faciunt judicia, & ajunt, querelam præpa-
rare viam petitioni hereditatis, ipsam verò petitionem,
deinde sequi. His tamen non assentiendum, imò poti-
ùs tenendum, querelam ipsam actionem, seu petitionem
esse, perque eam, sic impugnari Testamentum, ut simul
vindicaretur hereditas, per leges multas. *l. 8. §. 8. ff. h. t. l.*
21. §. 2. l. 27. §. 3. eod. l. 3. C. de petit. heredit. &c. Vi-
deatur *Magnificus Dn. Frantzkius in Aula Gothana*,
Cancellarius Eminentissimus Comm. ad ff. h. num. 4. Ma-
gnif. D. Ungepaur Exercit. 9. th. 1. Excellentiss. Dn. Struve,
h. th. 4. Bachov. ad Inst. num. 1. Suth. dis. 9. th. 88. 89 &
90. Vinn. in Comm. ad J. h. n. 6. Idem Select. quest. 1. c.
19. qui ad contraria responder. Aliquando & in modum
Exceptionis opponi potest, si filius exheredatus est in
possessione, & scriptus heres petit hereditatem l. 8. §. 13.
ff. h. t.

XXIV. Ad præparationem querelæ spectat peti-
tio bonorum possessionis, litis ordinandæ gratia. *l. 8. in*
pr. ff. h. t. quæ necessaria est filio exheredato, si est emā-
cipatus, quia cum jure civili heres non est, ad hanc bo-
norum

norum possessionem, tanquam remedium extraordinarium debet confugere. In suis verò agnitio hæc necessaria non est, quia ipsi heredes sunt, nec aditione indigent, *l. 7. l. 4. ff. h. Magnif. Dn. Frantz. h. nu. 18. Suth. h. n. 19. Peretz. ad C. n. 14.*

XXV. Proponebatur olim hæc Querela in iudicio Centumvirali, quod quadruplex iudicium aliàs vocatur *Zæf. h. n. 2. Suth. diff. 9 th. 88.* Postea verò Rectores Provinciarum, de his cognoverunt, quisque ea in qua heres scriptus domicilium habebat *l. 29. §. ult. ff. h. add. Peretz. ad C. h. n. 19.*

XXVI. Contraria, seu in quibus casibus cesset hæc querela, sunt: I. Si quis alio remedio, ad successionem pervenire possit, *§. 2. Inst. h.* ratio est, quia querela hæc est odiosa, lædit enim reverentiam, cum Patrem furoris accusat quodammodo, saltem in speciem. Ergo restringenda *§. 3. eod.* Obstat verò, hic videtur. *Thesis nostra 24.* Ubi dicitur bonorum Possessio agnosci ad hoc, ut possit inofficiosi agi: Sed Resp. ex ead. *Thesi.* Effectus immediatus illius Bonorum possessionis non est acquisitio hereditatis, sed ut in officiosi agi possit. Ergo non sese habet ut distinctum remedium. 2. *Obstat l. 1. §. fin. ff. si à Parent. quis sit manum. l. 16. §. 1. ff. h. t.* Ubi Patri datur bonorum possessio contra Tabulas, & tamẽ querela inofficiosi eidem competit. Sed Resp. Bonorum possessionem contra Tabulas Parentibus dari ut Emancipatoribus, Querelam verò ut Patribus, cum vero querela pinguior sit, quia facit rescindi Testamentum, non debet Patri denegari, cum per Bonorum possessionem tantum consequatur partem. *Add. Bacchov. ad Instit. §. 3. h.*

XXVII.

XXVII. II. Cessat, si Filius ex justa causa sit exheredatus, quia tum cessat introductæ hujus querelæ ratio, quæ militat pro injustè exheredatis. Notandum hîc (1.) jure Veteri justæ Exheredationis causæ certis legum limitibus inclusæ non erant, sed pendebant ab arbitrio centumvirorum, merita filii expendentium, *arg. l. 7. ff. de bon. damnat. verb. meritis de causis.* (2.) Nec opus habebat Pater, certam causam exprimere suæ exheredationis, sed instituto heredi licebat causam allegare. (3.) Imò; & ipse filius cogebatur probare, se obsequium debitum (prout ipsius naturæ religio flagitabat) parentibus præstitisse, si inofficiosi querelam contra Testamentum Parentum movere vellent, Nisi heredes scripti contrarium ostendere mallent *l. 28. C. h. t.* (4.) Querelam, non eo nomine exheredatus instituebat, quod hereditate, sed quod potius quarta seu portione legitima privatus esset, adeoque Pater pro lubitu illum, licet morigerum exheredare poterat, si saltem quartam quocunque titulo ei reliquisset. *Nov. 18. c. 1. arg. l. §. 8. 10. ff. h. t. & Dd. communiter ad §. ult. Inst. h.*

XXVIII. Jure Novissimo verò hæc omnia sunt murata, Et quoad (1.) certæ à Justiniano definitæ sunt causæ, ob quas exheredatio, aut privatio legitimæ fieri potest. *Novell. 115. c. 3. & seqq.* Et in liberis admisit Imperator quatuordecim causas. *d. Novel.* In Parentibus septem, *d. Novel. c. 4.* In Fratribus verò tres. *Novel. 22. c. 47.* Sigillatim verò illas recensere brevitatis ergò non licet. *add. Magnif. Dn. Frantzke ad ff. num. 76. & Suth. c. h. th. 54. & 57.* Ubi inclusis versiculis recensentur. Rationes verò, cur pauciores causæ in parentibus quam liberis; paucissimæ verò in fratribus statutæ, hæc sunt:

G

Quia

Quia liberi majorem debent reverentiam parentibus, quam hi illis, Erubescit enim lex, Castigatores filios parentibus statuere. *Novel. 22. c. 27.* (2.) Quia leviora videntur, quæ à fratre, quam quæ à filio, vel à parente proveniunt delicta.

XXIX. Diximus in præcedenti Thesi, quod Justin. Exheredationum causas certo numero definiverit; Quæritur ergò, an ob nullas alias causas, quantumvis pares aut majores exheredatio permittenda? Communis Doctorum schola illas admitti docet, inter alia, *Magnif. D. Ungepaar Exercit. 8. quest. 9. Suth. h. num. 60. Nobilissimus & Amplissimus D. Schröter J. U. D. ac P. P. Famigeratiss. &c. Patronus meus colendissimus in Notis ad eundem. Vinnius ad Inst. h. in pr. num. 2. Fachin. lib. 6. contrav. c. 78.* Quod videtur jure benigno seu ex æquitate admittendum, uti in revocatione donationis, §. 2. *Inst. inf. de donat. l. ult. C. de revoc. donation. ademtionis feud. c. 1. §. 2. vers. Sed quia natura 2. Feud. 24.* Hæc de primo Membro.

XXX. Quoad (2.) & (3.) constituit Imperator, quod Testator debeat causam exheredationis exprimere, & nominatim Testamento inferere *d. Nov. 115. c. 3. Authentica non licet C. de liber. prat.* & hoc est exheredare cum elogio, seu nominatione causæ. Præterea scripto heredi hoc elogium probare, verumque esse demonstrare incumbit, *d. Nov. & cap. vers. sive igitur omnes.* qui si in probatione succumbat, exheredatus vincit. Quantum vero ad (4.) jure Novo non amplius ut olim, sed solo institutionis titulo legitima relinquenda est *d. Novell. 115. c. 5.* qua de re verò plenius infra *in th. 38.*

XXXI.

XXXI. His jam omnibus observatis, Testamentum manet firmum, & justè exheredatus nihil obtinet. Jam è contrariò, si neque causa aliqua ex illis quatuordecim adjecta, vel si adjecta, ab herede probari non possit, tum cum effectu liberi non exheredantur, sed Testamentum per querelam rescindi posse, patet. Quod tamen acerrimè inter Doctores agitur, & quidam putant, hoc Testamentum ipso jure nullum esse, & novissimè *Bachov. ad Treutl. disput. 13. thes. 1. lit. F. volum. 1.* Quoniam verò in jure nostro quæstiones alicujus momenti ita comparatæ sunt, ut in utramque partem defendi possint, placet exercitii gratia contrarium defendere cum *Magnif. Dn. Frantzio in Comm. ad ff. h. n. 71. & seqq.* Idem in *Exercit. 6. quæst. 4. Suth. th. 64. & seqq.* *Excellentiss. D. Schröter in Not. ad eundem Fachin. 4. contrav. c. 9. Zæf. ad ff. de Lib. & Posth. num. 10. & seqq. 1. per Novell. 115. c. 3. vers. Si autem hac observata.* Unde sic argumentari quis potest. Quomodo se habet Testamentum in eo casu, ubi heres in probatione deficit, ita etiam sese habet in casu, ubi nulla causa est adscripta. Atqui priori casu, Testamentum ab initio nullum non fuit. E. nec posteriori. Consequent. Majoris probatur ex *d. loco.* Ubi idem effectus. Minor patet, quia probatio demum fit instituta querela, hæc verò contra heredem instituitur, post aditam hereditatem *l. 8. §. 10. ff. h. l. E.* Testamentum ab initio valuit. 2. Ex *d. loco in verb. evacuato.* Et passim dicitur hujusmodi testamentum solvi, rescindi quo ad institutionem, quæ verba notant privationem, quæ verò præsupponit habitum, atque ita actum validum: Alias malè diceretur, cætera capitula sustineri, cum ex nullo testamento, nihil debeatur. Verba etiam

C 2 hæc

hæc non improprie ut (quidam volunt) sed proprie sunt accipienda, quia hæc jura *Novell.* sunt correctoria, ideoque contra mentem Legislatoris non sunt improprianda. Non obstat quod Justinianus expressè jubet, causam ingratitude testamenti inseri, Nam ipse, si inserta non sit, non vult testamentum ipso jure nullum esse, sed vult illud rescindi, & quidem non in totum, quo ad institutionem heredis, sed pro parte tantum. 2. Non obstat *l. 5. C. de legibus.* Quod contra legem fit, id ipso jure nullum est. Resp. Limit: hanc Regulam, quando Lex id quod fieri vetat, aliquo modo subsistere patitur, suppeditato remedio, ut hic factum, nimirum ut rescindatur. *Add. Vinn. in Comm. ad Instit. in pr. h. t. n. 3. Idem in select. quest. 2. cap. 21. Ubi plura.*

XXXII. III. Cessat querela, si exheredatus vel præteritus agnoverit voluntatē defuncti, vel expressè scilicet, si repudiaverit hereditatem, vel querelam. *l. 15. ff. 11. ff. h. t. l. 34. C. eod.* Vel tacitè, si quis Procuratorem sese præbeat, ut in petendo legato, vel simile quid fecerit, continens in se judicii approbationem. *l. ult. pr. ff. h. t.* Limitatur 1. Nisi tutor nomine pupilli id petat, §. 4. *J. h. t.* Ratio est, quia id non facit sua sponte, sed necessitate officii, quæ excusata esse debet, ac proinde non prohibetur suo nomine, de inofficioso agere *l. 30. §. 1. ff. h. t.* Et è contrariò, si pupilli nomine de inofficioso agit, & succumbit, nec eo Legatum in illo testamento sibi relictum, perdit §. 5. *J. h. t.* Cum regulariter aliàs, qui causa cadit in querela, hoc Legatum quoque amittat *l. 8. §. 14. ff. h. t.* Limitatur 2. Si quis non sibi acceperit Legatum, sed id totum alii administraverit. *l. 10. §. 1. ff. h. t.* Ratio est, quia Legatum accepisse videri non potest. *Add. Vinn. h. ad §. 3.*

XXXIII.

XXXIII. IV. Si elabi sinat quinquennium ab adita hereditate. *l. 34. in fine, & l. 36. §. 2. C. eod.* Ratio est, quia tacita dissimulatione videtur renuntiasse, & hæc est species quædam condonationis & remissionis, iniquum autem est revocari, quod semel remissum est: Item, si mortuus sit is, cui querela competebat, Ratio est in *th. nostra 26.* quia odiosa, quod tamen accipiendum cum distinctione, supra in *th. 19.* tradita. *Add. Nobiliss. D. Struve h. th. 29.*

XXXIV. V. Si Legitimam quis habeat. Cognitio verò hujus Legitimæ, cum summè necessaria sit, illam paulò uberius deducemus. Est verò illa in Genere considerata nihil aliud, quam portio quædam, quæ testamento certis personis necessario relinquenda est, ut testamentum firmum subsistat. *Magnif. Dn. Frantzke. h. num. 20.* Portio verò illa, jure Veteri est quarta pars hereditatis, seu quadrans bonorum, *§. 3. Inst. h. t. l. 8. §. 8. & 15. ff. h. t.*

XXXV. Jure Novo verò, Justinianus quartam illam mutavit. *authent. Novissima C. h. t. Novell. 18. c. 1. &* constituit, ut si quatuor, aut pauciores sint liberi, habeant tertiam, sin autem plures, dimidiam; quod verò ita accipiendum, ut omnibus conjunctim demum competat, quam deinde inter se pro rata, id est, pro virilibus portionibus distribuant, *§. ult. inf. Inst. h. t.* Ita ut, si qui suas partes non petant, illæ non accrescant cæteris coheredibus ab intestato venientibus, sed penes institutum remaneant. *l. 8. §. 8. ff. h. t. & §. ult. Inst. inf.*

XXXVI. An verò hoc Augmentum Legitimæ etiam sit extendendum ad parentes, & deinde ad fratres, controversum est. Nos communi Doctorum as-

firmantium opinioni calculum adſicimus. Et 1. quoad
parentes, (loquimur autem tantum de triente, nam
quoad ſemiſſem fruſtra eſſet, cum tot parentes quis ha-
bere non poſſit) propter *d. Nov. 18. c. 1. in f.* Generalita-
tem 2. facit & inducti augmenti ratio quæ fuit, nimis il-
la exigua quantitas, Nam non minus piè parentibus,
quam liberis relinquere debet *l. 15. ff. h. l.* 3. Quia correla-
tivorum eadem eſt ratio *arg. l. 3. C. de Indict. viduit. toll.*
Idem ſentiendum videtur de Fratibus propter *d. Nov.*
Generalitatem 2. dicta ratio etiam obtinet inter fratres.
3. Inſuper accedit odium turpis perſonæ inſtitutæ. Non
obſtat hujus Novellæ Inſcriptio. *Reſp. Rubrum ex Ni-
gro explicandum.* 2. Non obſtat quod fratres, per acci-
dens tantum habeant querelam. *Reſp. Sufficit eum ca-
ſum ad eſſe, quo per juris dationem habeant. Magnif.*
D. Frantz. ad ff. h. num. 32. 33. Nobiliſſ. D. Struve h. th.
13. Excellentiſſ. D. Schröter ad Suth. diſſert. 9. th. 23. Zæſ.
h. num. 83. & 84. Fachin. 4. Contrav. 28. Peretz in C. h.
num. 33. Bachov. ad Inſt. §. 4. in f. qui tamen quo ad pa-
rentes tantum conſentit.

XXXVII. Diximus jam, quod Legitima aucta ſit
à Juſtiniano: Illa verò, quæ ſunt juris Naturæ, ut & Legi-
tima eſſe fertur paſſim, neque augeri neque minui poſ-
ſe conſtat. *§. 11. Inſt. de i. Nat. Gent. & Civ.* cum eodem
modo ſemper ſeſe habeant. *Ariſt. 5. Eth. c. 10.* Quæritur
ergò, an juri Naturali ſit aſcribenda? Et omnino cum
Magnif. D. Frantz. h. num. 22. 23. & Suth. h. th. 34. 35.
Distinguendum eſt: Inter Legitimam formaliter & ma-
terialiter conſideratam. Priori caſu quando propriè, &
in ſua formalitate ſpectatur, nempe certa illa & definita
quantitas, quin eam jure Civili aſcribamus, non eſt ut
am-

ambigam, ita scilicet, ut alia lege, seu consuetudine mi-
nui, vel planè tolli possit, ut non amplius in Legitima ra-
lis vel talis portio sit: Si verò posteriori casu intelligas
impropriè ipsum jus succedendi, quod liberis jure Na-
turae competit, negamus, & hic habet locum prædicta
Regula: Jura Naturalia tolli non posse à Jure Civili. add.
Vinn. Comm. ad J. §. 3. h. num. 3.

XXXVIII. Sed nunc porrò videamus. I. Quomo-
do relinquenda. II. quid in eam imputandum veniat.
III. Denique ex quo tempore spectanda? Quibus addi-
tis, colophonem negotio imponam. Quantum ad I.
dixi jam supra in *th. 27. inf.* Quod olim liberis potuerit
relinqui hæc legitima quocunq̃ titulo, quo factò, pa-
ter potuerit eos, licet morigeros, exheredare. Novissi-
mo verò jure hoc mutatum est. *per Novell. 115.* nec am-
plius sufficit ad excludendam querelam legitimam re-
linqui quocunq̃ titulo, sed si Testator vult testamen-
tum firmum manere, necessum est, ut honoret titulo in-
stitutionis heredes, ita ut non tam quærat, an legiti-
mam habeant ut olim, sed num justè exclusi sint. Et
hinc patet, Legitimam hanc relinquendam esse titulo.
Institutionis, & licet sint, qui hoc negent, à communi
tamen Doctorum opinione non resiliendum propter
*d. Novel. 115. c. 3. & 4. in pr. verb. Sancimus. clarius in c.
5. in pr. Add. Magnif. D. Frantzke. h. num. 48. & seqq.
Magnif. D. Ungepaur Exercit. 8. quest. 13. Amplissimus D.
Struve h. th. 30. Bachov. ad Inst. §. ult. h. num. 2. Vinnius
ibid. num. 4. Suth. dissert. 9. th. 69.* Ampliatur, non sò-
lùm liberis tantum legitima relinquenda titulo institu-
tionis, sed etiam parentibus. *alleg. text.*

XXXIX. Quod verò legitima titulo institutionis
relin-

relinqui debeat, fatendum est omninò, id rationem juris
poscere, licet alii objiciant, ita hoc in nudo nomine, &
titulo potius, quam re ipsa, & effectu consistere. Suffi-
cit enim in re certa & singulari, licet minima aliqua, le-
gitimam relictam esse (quo tamen casu jure antiquissi-
mo, nihilominus querela habebat locum. *arg. l. 30. &
seq. ff. h. t. l. 25. ff. eod. Suth. dissert. 9. th. 51.*) Hodie ta-
men, quicquid deest Legitimæ, potest obtineri actione
ad supplementum §. 3. *Inst. h. d. Novel. 115. c. 5. l. 30. &
36. C. h. t.* Hinc tamen concludendum non est, hunc in-
stitutum pro Legatario haberi, quia titulus hic honora-
bilior add. *Magnif. D. Frantzke. h. nu. 48. Vinn. ad §. ult.
f. h. Bach. ad Treutl. vol. 2. disp. 12. th. 1. Zæf. h. num. 80. 81.
& seqq.* qui Fabr. dissentientem refutat.

XL. Qualis verò illa actio ad supplementum sit?
meritò quæritur. Alii eam putant esse actionem ex te-
stamento, alii petitionem hereditatis, alii judicium fa-
miliæerciscundæ, Plurimi denique conditionem ex
lege esse contendunt, cum *referente Vinnio h. ad §. 3. n.
4.* hæc conditio, vulgò actio ad supplementum voce-
tur, quod & nos affirmamus. videatur *Bachov. ad §. 3.
f. h. t. Suth. h. num. 74.* Et hæc tamen ab ipsa querela
differt: Differentiam communiter Doctores faciunt
triplicem. 1. Hæc actio non extinguitur lapsu quin-
quennii, uti in querela supra *in thesi 33.* diximus, sed du-
rat per annos triginta, quia est personalis *l. 31. C. de præ-
script. 30. ann.* Ratio est, quia hæc illa favorabilior. Hac
ratione jam evanescit illa objectio, quæ plerumque mo-
vetur, Surrogatum sapere naturam surrogati, actionem
ad supplementum introductam esse, in locum querelæ.
Ergò, ut illam, ita & hanc extinguere quinquennio.

2. Que-

2. Querela in heredem non transmittitur nisi præparata, excepto casu. *l. 34. C. h. t. uti sup. in Th. 19.* planum fecimus. Hæc verò etiam non præparata transit. 3. Qui agnoscit iudicium defuncti, querelæ renuntiat *sup. th. nostra 32.* Huic actioni non item, ut expressè traditur in *l. 35. §. 2. C. h. t.* Limitatur tamen in *d. l.* quo ad hanc posteriorem, nisi specialiter scripserit, vel pactus fuerit, se relicta parte contentum esse.

XLI. Hinc jam plana est & illa Controversia: An Legitima hæc sit quota bonorum vel hereditatis? Et quoniam hætenus probavimus Legitimam titulo Institutionis relinquendam esse, sequitur etiam, quod sit hereditatis quota: Ratio est, quia debetur hereditario jure. *Add. Suth. diff. 9. th. 72. Zæf. ad ff. h. num. 112. & seqq. Bacchov. ad Treutl. ad h. tit. th. 12. lit. C.* Cui non obstat, quod deducendum sit æs alienum. *l. 8. §. 9. ff. h. t.* Id enim fit tantum, ut constare possit, quantum in legitima sit.

XLII. Præterea relinquenda Legitima, absque ullo onere, seu gravamine, sc. fideicommissi aut Legati, aut conditionis. *l. 30. l. 32. l. 46. C. h. t. auth. novissima eod.* & si aliquod appositum fuerit, tollitur, atque ita res procedit, quasi nihil eorum testamento additum esset. *l. 32. C. h. t.* deinde & absque ulla mora, aut dilatione præstanda est, *d. l. 32. C. h.* Ratio est, quia hæc legitima favorabilis, & certa legis dispositione provisa. Ampliatur, hæc non tantum procedunt in liberis, sed & Parentibus ac fratribus, quia *dictæ leges* disponunt de personis, quæ Testamentum inofficiosi arguere possunt. Atqui de his omnibus id supra affirmatum est. Videtur jam obstare, quod in *Thesi præced.* diximus, Legitimam hanc

D

here-

hereditatis esse quotam, hereditas verò continet onera. Ergò legitima non potest relinqui absque oneribus. Sed Resp. Alia sunt onera hereditaria hereditati ita immissa, ut intrinsecus inhereant; Alia sunt gravamina à Testatore extrinsecus adjecta. Posteriora hæc hoc loco intelliguntur, & à legitima arcentur, non priora, per *l. 8. § 9. de Inoff. Testam.*

XLIII. Debetur verò Legitima ex Patrimonio seu substantia paterna, ex eadem & assignanda. *Novell. 118. c. 1. l. pen. pr. C. h. t.* Unde patet, Patrem pro lubitu filio legitimam non posse assignare, in quibuscunque bonis voluerit, sic v. g. Pater non potest filio in pecunia numerata præcisè, si bona alia, puta immobilia habeat, legitimam relinquere *arg. l. pen. C. h. t.* Cujus rei tamen & alia ratio est, quia hoc fieret in præjudicium filii, & esset gravamen aliquod. Sic è contrariò, filius legitimam non potest eligere pro suo arbitratu in rebus certis. Itaque ne ulli parti injuria fiat, receptum est, illam legitimam arbitrio judicis filio assignandam esse. *Perez. ad C. 3. num. 37.*

XLIV. Quod verò dixi ex bonis Paternis legitimam deberi, hoc in terminis habilibus intelligendum, sc. si bona Paterna ita comparata sint, ut legitima in iis relinqui possit. Talia verò non sunt: Bona primogenituræ subjecta, Bona comitatus, aliamve annexam dignitatem habentia: Item bona Feudalia, nisi feuda sint hereditaria. Quoad foeminas tamen indistinctè, & si feuda hereditaria sint, legitimam inde regulariter non deberi, quidam contendunt, quod non immeritò durum videtur: Quod si verò feudum sit ejusmodi, ut in eo simul cum masculis, foemina succedant, tunc Legitimam iis inde deberi Feudistæ consentiunt. *Vid. Vultei. de Feud. lib. 1. c. 9. n. 58.* Porro neque bona alienari prohibere

hibita, seu quæ Pater post mortem alii restituere tene-
tur, huc pertinent. *Fach. lib. 4. Contrav. c. 23. Perez ad
C. h. num. 36.*

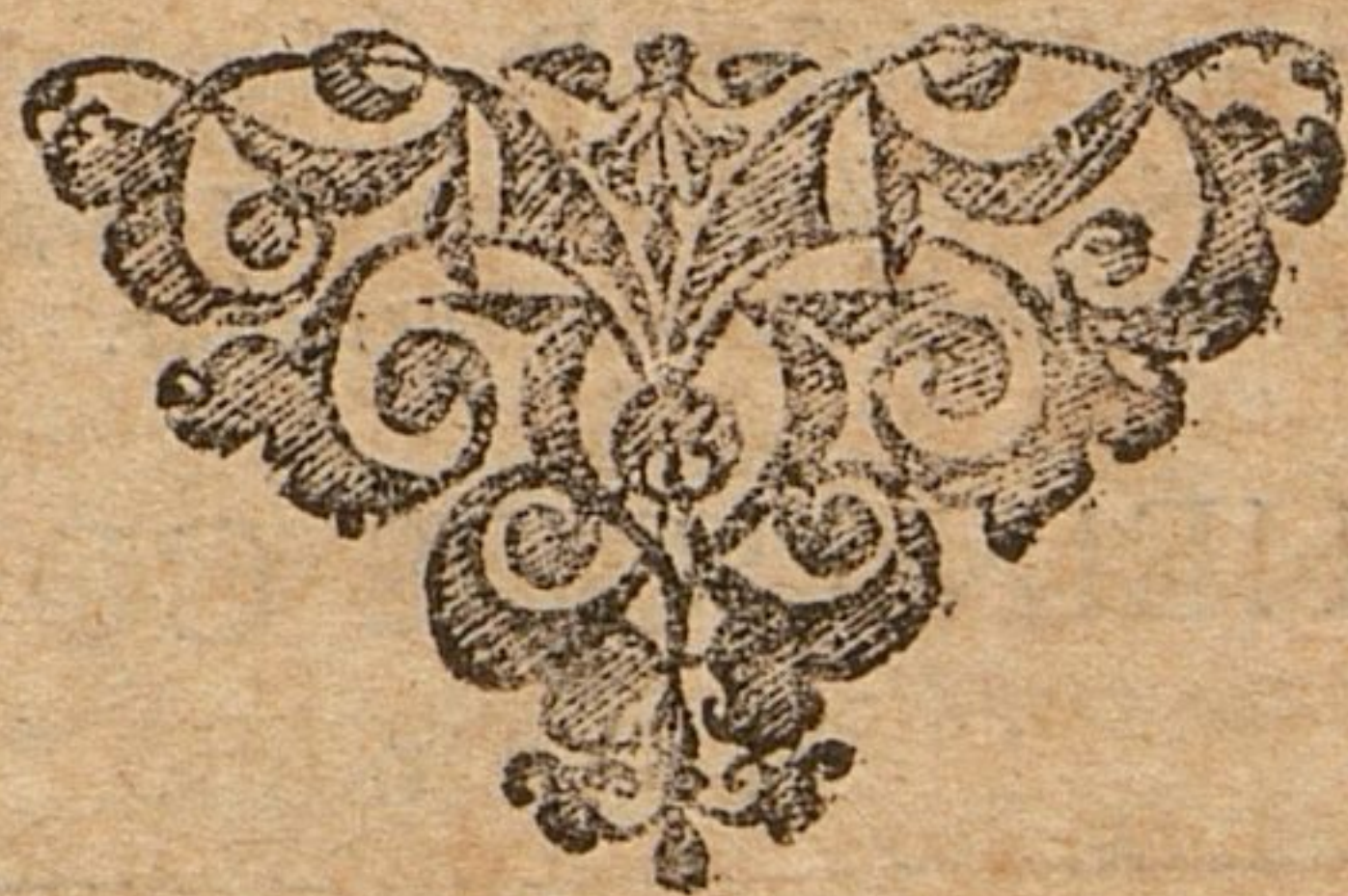
XLV. Videamus jam illas res, quæ in Legitimam
imputantur. Et regulariter illa solent imputari in legi-
timam, quæ à patre & bonis ejusdem immediatè profi-
ciscuntur, non autem quæ aliunde obveniunt. Ita sc.
imputatur militia filio à Patre comparata, sumptibus
paternis *l. 30. §. 2. C. h. t.* intelligitur autem hoc nomine
officium publicum, quod vendi, & ex quo mortuo mi-
litante certa pecunia ad heredes pervenire possit. *d. l. 30.
§. 2. C. h. t.* Exceptio est *in d. l.* In viris spectabilibus silen-
tariis sacri Palatii : Similiter & Dos & Donatio ante
Nuptias, (quæ ex *Constit. Just. l. ult. C. de donat. ant. Nupt.*
jam propter Nuptias vocatur) si ex substantia ejus pro-
fecta sit, de cujus hereditate agitur. *l. 17. C. de Collat. l. 29.
C. h. t.* Legata, Fideicommissa, Donationes mortis cau-
sa, *§. ult. Inst. h. t. l. 8. & l. 35. §. ult. C. h. t. l. 8. §. 6. ff. eod.* I-
tem impensa facta in Emptionem feudi aut Emphyteu-
seos, quod ita comparatum est, ut filius id vicissim ven-
dere, vel in heredem transmittere possit: *fac. l. 30. §. ult.
C. h. l. & reg. in pr. hujus th. tradita.*

XLVI. Contra verò non sunt imputandæ impen-
sæ, quas Pater dat vel promittit adipiscendi honoris,
vel dignitatis causa, ut expressè decisum est in *l. 1. §. 16. ff.
de Collat.* Ratio est, quia hoc præcipuum filius habet,
propter onera dignitatis, insuper & hoc neque vendi,
neque ad heredes transmitti potest, uti de militia *in th.
preced.* dictum est : si verò adhuc debeantur impensæ,
juxta *d. l.* non solum is oneratur, qui dignitatem meru-
it, sed hoc debitum est commune onus omnium here-

dum: Idem jam probabiliter sentiendum in specie, de sumptibus ac impensis ad consequendum gradum seu Titulum Doctoris factis, propter dictas rationes, quia & hi sumptus virtutis causa fiunt; Imò & pecunia à filiis in studia impensa patris res quodammodo agi videtur. Hinc ipsis mutuò data exigi potest à patre, tanquam in rem ipsius versa, *l. 5. ff. ad SCrum Maced. Perez. de Collat. n. 12.* Idem porrò iudicium esse debet etiam de Impensis studiorum, quia hoc æquitas suadet, & eas pater movente pietate videtur alimentorum causa subministrasse. *l. 50. ff. fam. ercisc. t. t. ff. de agnosc. & al. lib.* Et adscribuntur huiusmodi sumptus à nonnullis planè quasi castrensi peculio, *Perez. d. l. Limneus de J. publ. lib. 8. c. 7. n. 9.* quod non confertur *arg. l. 11. ff. de cast. pec. l. ult. pr. C. h. l. Limit. tamen in d. l. 50. ff. fam. ercisc.* Nisi Patris contraria mens appareat. Apparet verò illa ex communi Dd. sententia variè v. g. si sit protestatus, sive sumptus in liberos rationum retulerit. Quod tamen puto sublimitandum, quod pertineat tantum ad eos, quos non ex pietate pater debebat *per l. 5. C. ad SCrum Maced.* Nec deniq; Donatio simplex in hanc imputatur quia hæc provenit ex mera liberalitate, nullo jure cogente, *fac. & l. 20. §. 1. ff. de Collat. & l. 35. §. 2. C. h. t. l. 25. pr. ff. h. t.* Ubi dicitur quod regulariter hæc non debeat imputari, nisi Testator hoc expressè dixerit. *Consul. Dd. ad T. de Collat.* Ubi plura inveniri possunt. Et quoniam non propositum nobis est, ex professo agere de hac materia, sufficiat, hæc obiter ita tetegisse.

XLVII. III. Denique succedit, ex quo tempore legitima spectanda. Debetur verò illa post mortem patris, quia est hereditatis quota, quæ viventis esse nequit, sed
demum

demum supputatur post mortem testatoris *l. 31. C. h. t. l. 6. C. eod.* Non verò pertinet huc mors Civilis sed Naturalis. Potest quidem & Pater filio volenti legitimam assignare in vita, si velit *arg. l. 56. §. fin. ff. ad L. Falcid.* sed ipsum obstringere non potest, ut certa aliqua re contentus querelam non moveat, *l. 25. §. 1. C. h. t. sup. th. nost. 43.* Si enim parens postea ditior factus mortuus fuerit, filius quantitatem ratione bonorum mortis tempore rectè petere potest, *l. 35. §. 1. C. h. t.* Accedit ratio. Nam legitima moderanda est ex bonorum quantitate, quæ mortuo Patre reperiuntur *l. 8. C. h. t.* Cum igitur mortis tempore facultates auctæ reperiuntur, merito & filio portio legitimæ ex iis constituenda. *Add. Fachin. 4. contro. c. 27. Zæf. ad ff. num. 95. 96. 97. & seqq.* qui ad contraria respondent. Plura, si per temporis angustiam, qua nunc constringor, licuisset, addidissem. Eâ verò exclusus pedem hic figo, Benevolum Lectorem etiam atque etiam rogans, ut si quid minus accurate, minusvè perfectè expositum offenderit, id partim ingenii tenuitate, partim etiam nimixæ festinatone excuset. Interim Deo debentur Gratia, laus & honor.

D 3

Quid

Quid pietas jubeat pariter, gratumque patremq;
Et fratres, hoc dum themate rite doces,
Ipse facis pietatis opus: quod gratulor. Inde
porro tibi veniant præmia digna, precor.
Gratulabundus apposuit
PRÆSES.

BEckere, Aonidum decus sororum,
Qui solers Themidos sacrata templa
Nugis posthabitis malis, frequentas,
Quicquid juris habet peritus usquam
Quicquid cætus habet boni Sophorum
Nocturnâ teris & manu diurnâ,
Doctis & studium tuum probasti
Punctum omne & meritô tuo tulisti
Monstratus digito, atque dictus: Sic est!
Maecte isthâc nitidâ magis magisque
Virtute: egregium beet laborem
Rector fidereæ potens choreæ.

*Pereximio ac doctissimo Dn. Johanni Beskero,
Concivi ac Commensali suo dilectissimo hæc
paucula abituriens deproperabat.*

HEINRICUS CORINGK

J. U. Dndus.

Sic tentare juvat; sic scandere pulpita Doctûm
Mortales inter passim superosque probatum

Dat

Da *studium* subito! Sic si perrexeris ultra,
Pramia, fide, brevi *Themidos* portabis, ut opto!

Fausti omnis ergo hæcce eruditæ Disputationis
Auctori, Dn. Sympatriotæ & amico suo per-
quam dilecto deproperabat

*Meinhardus Stomæus, Philos. & Opt.
Art. Magister.*

Ingenium geniumque tuum studiumq; The-
mistos

Monstrat cordatis charta legenda viris.

Sit felix ausus: studium Deus atque labores

Hæcbeet usque manu, quâ beat arva manu.

*Hicce Pereximio Dn. Respondenti amico & Com-
mensali suo per dilecto de hoc egregio specimine
gratulatur*

Matthias Vitus, Hildesiâ, Saxo
LL. Studiosus.

Sonnet.

EIn ander brauch das Schwerdt und breche Spies und
Stangen

Dem halb-verwundten Feind: Er lieb' den klaren Schall
Der Trommelen-Trompett' und der Carthaunen Knall

Und halte seinen Feind für dessen Freund gefangen:

Hier gilt ein befre Lust hier hat man stets Verlangen

Zur Kunst und Wissen schafft; Welch' geben überall

Den ganzen Erden-Kreis ein angenehmen Hall

Und werden hier und dort mit höchster Freud' empfangen.

Diß' hat mein wehrter Freund Herr Becker / wolbe-
dacht

In dem Er mit dem Leib' der Rechten zugebracht

Zwar

Zwar eine kurze Zeit/doch wird der Fleiß ihm gäben
Ist einen solchen Lob der nimmer nicht vergeht
So lange noch ein Licht am blauen Himmel steht
O! teurer Landes-Mann das heiß't nach Künsten strä-
ben!

Dieses wenige schrieb zu ehren seinem hochgeehrten
Herrn Landsmann

Heinrich Gleide.

A *Vdaces fortuna juvat: sequere acrius usque
Impetum; & Astræ præmia iusta feres.*

Imq; Dn. Johanni Beckern Commensali
suo conjunctissimo applaudebat

Melchior Henricus Fister, Q. S.

Glück zu mein ander Ich/Du tapffrer Musen-Sohn
Parnassus schönste Zier: Ich lobe dein Beginnen
Dein trefflicher Verstand/dein Götter gleiches Simmen
Hat fast hiedurch verdient die güldne Themis Kron.

Also wünschete seinem werthen Freund und
Stubengesellen

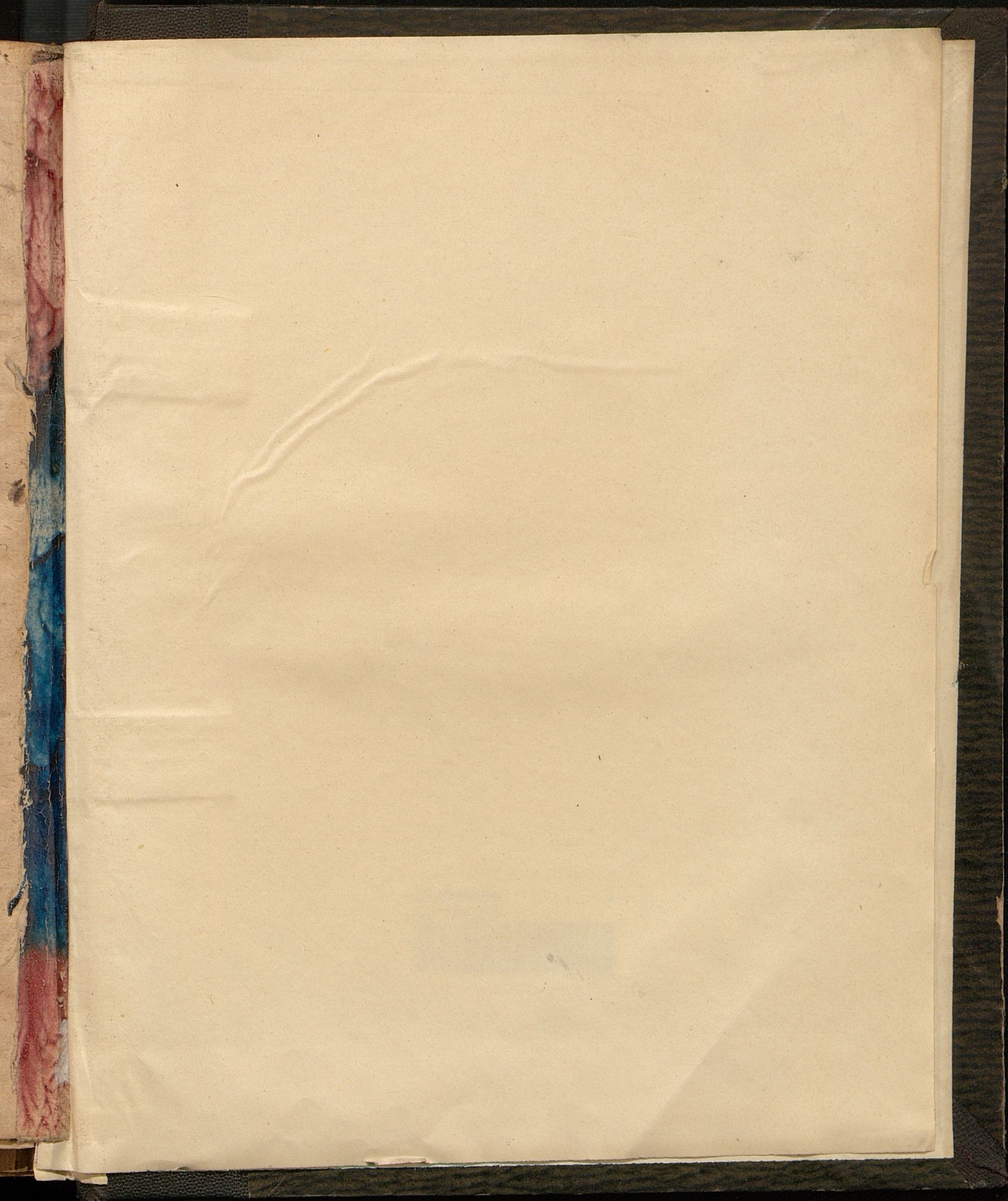
Johann. Witten/
LL. Stud.

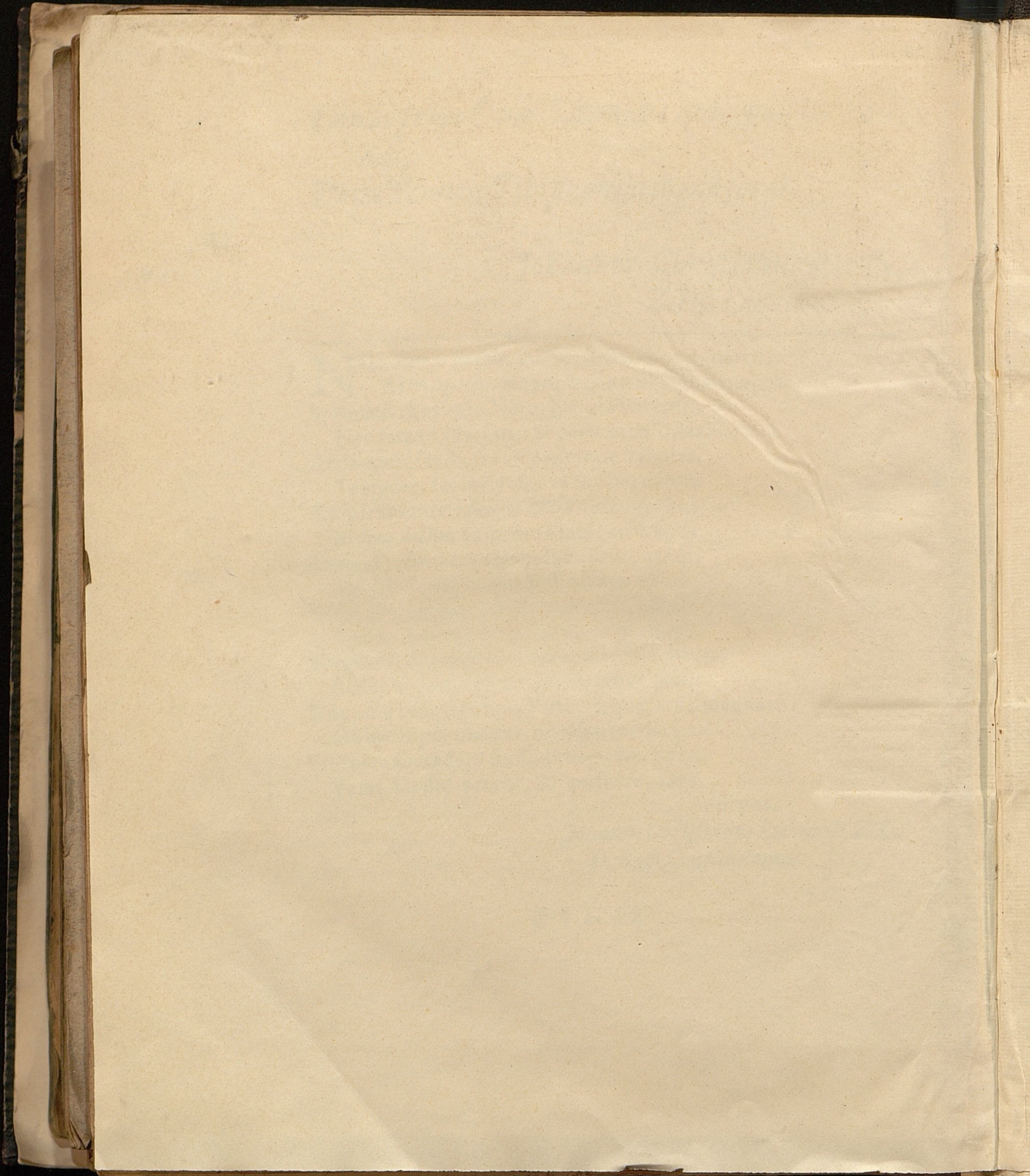
IN dubiam sanè descendis amice palæstram
Victor pugnando fortis abito, precor.

*Amica gratulationis ergò hac opponere
voluit*

Ernestus Christianus
à Wangenheimb.

F I N I S.

ULB Halle

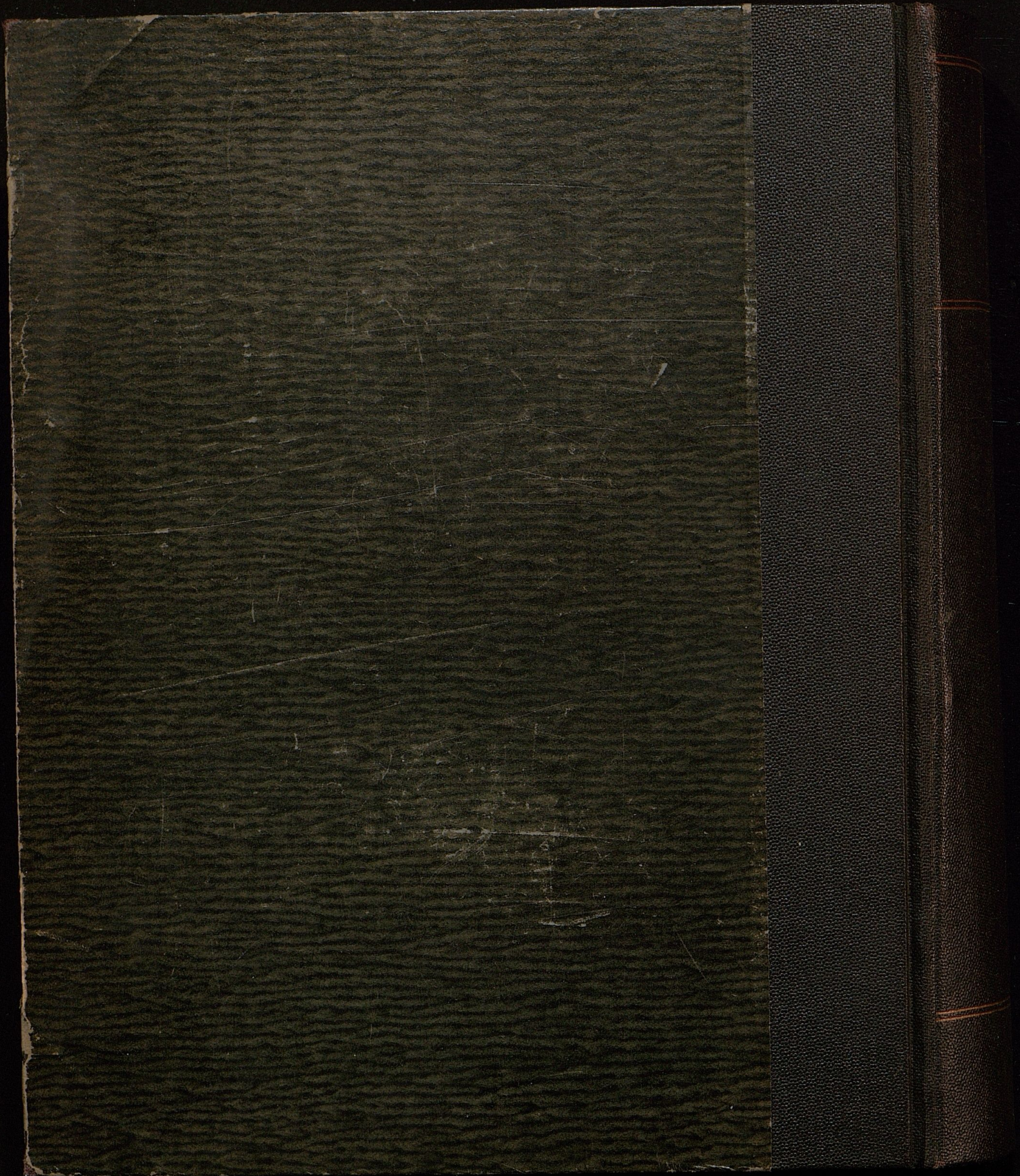
3

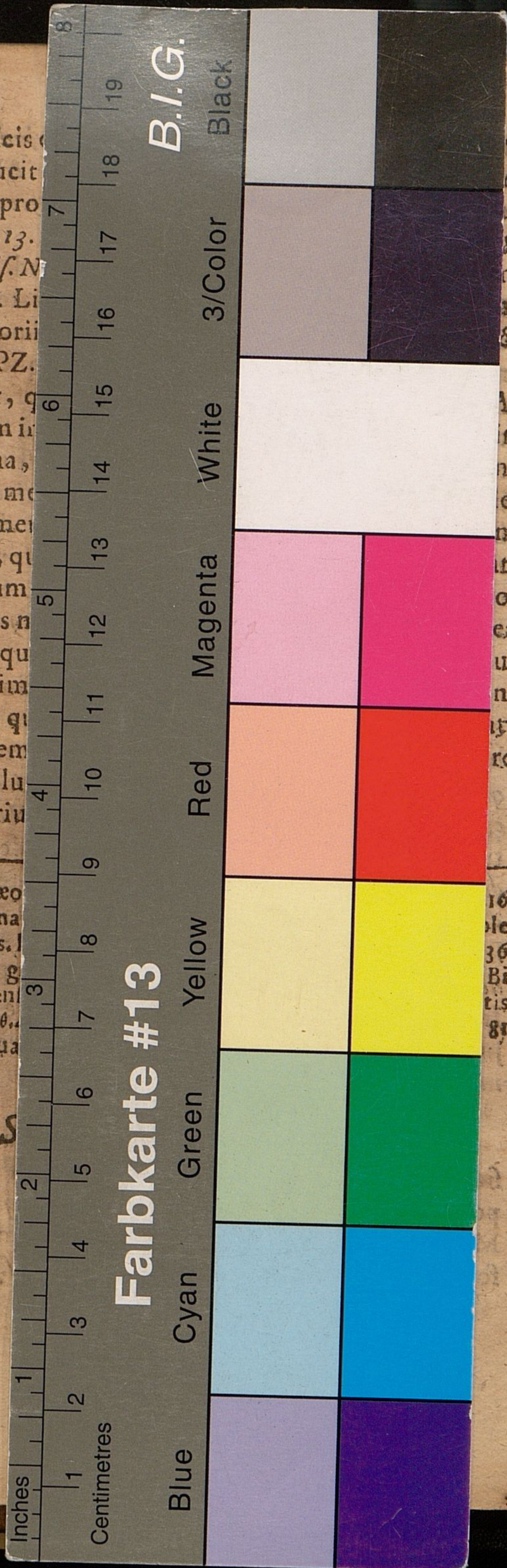
005 125 669

1077

11 Pri. Or. num. 14.

QVOD DEUS T. O. M. BENE VERTAT.

De

QUERELA IN- OFFICIOSI TE-

STAMENTI,

DISSERTATIO JURIDICA
DIVINA ANNUENTE CLEMENTIA,
CONSENSU ATQUE AUCTORITATE
MAGNIFICI NOBILISSIMI CONSULTISSIMI
FICIORUM ORDINIS IN ILLUSTRACADE-

MIA SALANA,

PRÆSIDE

DN. JOHANNES CHRISTO-
PHORO WEXIO, J. U. D. AC PRO-

FESS. PUBL. EXTRAORDINARIO,

DOMINO PRÆCEPTORE AC PATRONO SUO SEMPER
EA, QUÆ PAR EST, REVERENTIA DEVENE-

RANDO

PUBLICÆ VENTILATIONI EXHIBITA

JOHANNES Becker/ BILFELDIA-GUESTPHALO,

AUTORE & RESP.

In Aroaterio fctorum

die Martii

Horis locoque consuetis.

J E N Æ

Excudebat JOHANNES NISIUS.

ANNO M. DC. LVII.

